

EMILY BARR

Flora

prisiiminimū

labirinte

drasa gyventi

Alma littera

TREČIAS SKYRIUS

Sėdžiu kambary ant grindų ir skaitau užrašų knygelę.

Jos viršeliai juodi ir kieti, priekyje užklijuotas baltas lipdukas su užrašu:

FLOROS ISTORIJA. PERSKAITYK, KAI PASIJUSI SUTRIKUSI.

Ne mano rašysena. Beveik neabejoju, kad mamos.

Tu esi Flora Benks, parašyta.

Tau 16-17 metų, gyveni Penzanse, Kornvalyje. Kai buvai dešimties, tau smegenyse aptiko auglį, kai suėjo vienuolika, chirurgai jį pašalinio. Kartu su juo netekai dalies atminties. Tu moki atlikti įprastus veiksmus (užsiplikyti arbatos, įjungti dušą), taip pat prisimeni savo gyvenimą iki ligos, bet po operacijos nebegali išiminti naujų dalykų.

Tau ANTEROGRADINĖ AMNEZIJA. Prisimeni, kas ką tik nutiko, porą valandų, o paskui viską pamiršti. Tada staiga prarandi nuovoką. Neišsigąsk: tau taip būna.

Kai pasijunti sutrikusi, perskaityk, kas parašyta ant rankos, lapeliuose, telefone ar šioje knygelėje. Tai padės tau

susivokti, kur esi ir kas vyksta. Tu tikrai puikiai moki viską užsirašyti. Ant rankos užrašytas vardas yra tavo atspirties taškas, tu visada seki savo pačios nuorodomis ir primeni sau, kas vyksta.

Tu prisimeni mus, savo geriausią draugę Peidžę ir visus tuos, kuriuos pažinojai, kol tau sukako dešimt metų. Kitus žmones pamiršti, bet nieko – aplinkiniai tave pažįsta ir tai supranta.

Tu visą laiką gyvensi Penzanse, nes tik čia jautiesi saugi. Atsimeni šio miesto planą, čia tavo namai. Visada gyvensi su mumis, mes tavimi rūpinsimės ir tau viskas bus gerai.

Tu protinga ir stipri. Esi normali.

Puikiai moki skaityti ir rašyti, esi pastabesnė už daugelį paprastų žmonių.

Mes stengsimės, kad tau niekada nieko netrūktų. Dukart per dieną turi gerti vaistus, visą gyvenimą.

*Mama xx**

Užverčiu knygelę. Kaip galėjau pamiršti, kad man amnezija? Bet kaip galėjau prisiminti?

Žinau, kad man septyniolika. Bučiavausi su Dreiku. Kiekviena smulkmena, susijusi su tuo bučiniu, tebėra galvoje. Sėdėjau pajūryje. Jis priėjęs atsisėdo greta. Tada man buvo septyniolika ir dabar septyniolika.

Mano kambarys toks pat kaip tada, kai buvau dešimties. Rausvos ir baltos spalvos, raukinukai, lėlės ir vaikiški žaislai. Barbės, meškučiai ir lego.

* x susirašinėjant reiškia „bučiuoju“.

Dabar šioje knygelėje netiesa. Dabar jau kai ką prisimenu ir iš vėlesnio meto. Iš tos dienos, kuri, regis, buvo vakar. Nusprendžiu atlikti bandymą.

Išrikiuoju ant lovos žaislus. Rudaplaukę barbę, lego greitosios pagalbos automobilį, vėliau – minkštą spaudomą lėlę Filę, galiausiai – pilką hipogrifą Kietasprandį. Žiūriu į juos. Barbė, lego, lėlė, hipogrifas. Užmetu ant jų ploną rausvą antklodę ir pasižymiu užrašų knygelėje:

Barbė, lego greitoji, lėlė Filė, Kietasprandis. Nudengusi antklodę patikrinu, nors ir taip žinau, kad nesuklydau, niekaip negalėjau suklysti. Turiu išeiti iš kambario ir pažiūrėti, ar vis dar juos prisiminsiu grįžusi po kelių valandų.

Vėl uždengiu žaislus ir iš knygelės galo išplėšiu lapą.

Kokie žaislai ant lovos? Užrašau ant lapo ir palieku ant grindų prie durų kartu su tušinuku, kad grįžusi parašyčiau atsakymą.

Bučiaivosi su vaikinui, esu įsimylėjusi. Man – septyniolika, nenoriu mažos mergaitės kambario. Tai kvaila. Surinkusi į glėbį meškučius sugrūdu į lego dėžę ir nustumiu kampan. Uždengiu ją paklode iš skalbinių krepšio. Tie žaislai vaikiški, o aš jau – nebe vaikas.

Galėčiau perdažyti kambarį. Nudažyčiau balta spalva. Vien tik balta – kaip paprastą kambarį, kuriame visko gali nutikti.

Sėdžiu ant grindų, spoksodama į uždengtą krūvą – lego dėžę, ir leidžiuosi į prisiminimus.

Sėdėjau ant grindų (greičiausiai šitų pačių) žaisdama su lego greitosios pagalbos automobiliu. Buvau paprasta maža mergaitė. Čiauškėjau su dideliu žmogumi, sėdinčiu ant grindų šalia manęs.

Jis man padėjo nuvežti lego mergaitę į ligoninę. Buvau laiminga. Jis – mano brolis Džeikobas.

Mano pirmoji mokyklos diena. Iš baimės ir susijaudinimo pabudau dar tamsoje, apsvilkau uniformą, užsidėjau kuprinę ir palaukusi kuo ilgiau pažadinau tėvus ir brolių. Jie pyko, nes vis dar buvo per anksti.

Rengiausi dienos išvykai. Džiūgavau, nes ketinome važiuoti į atrakcionų parką. Netvėriau kailyje. Nekantraudama strakaliojau aplinkui visų klausinėdama, ar jau galiu eiti į automobilį. Negalėjau sulaukti, kada išvažiuosime. Jie juokėsi iš manęs ir aiškino, kad pirma turime papusryčiauti. Neprisimenu tos dienos atrakcionų parke – gaila... Flambardas. Ta vieta vadinasi Flambardas.

– Mama? – šūkteliu svarstydamą, kur ji, ar ne laikas gerti arbatą. Ji neatsako. Nuskuodžiu žemyn į virtuvę ketindama užkaisti virdulį ir, pamačiusi visur iškabinėtus raštelius, viską suprantu. Jie išvažiavo aplankyti Džeikobo – to didelio žmogaus iš mano pirmojo prisiminimo, mano brolio, jis serga.

Mane apima panika. Negaliu čia būti viena. Nenoriu būti viena. Man reikia kokio nors žmogaus. Reikia mamos. Tėtės. Reikia, kad šalia būtų žmonių. Jei Džeikobas serga, jis turi grįžti namo, kad juo pasirūpintų.

Prisimenu, kaip pajūry bučiavausi su Dreiku, bet nieko daugiau. Užbėgu laiptais į savo kambarį, nežiūriu į tėvų duris – nenoriu pamatyti, kad jų nėra.

Guli mano ranka parašytas raštelis: *Kokie žaislai ant lovos?* Pakėlusį antklodę pamatau barbę, lego greitosios pagalbos automobilį, minkštą lėlę vardu Filė ir hipogrifą. Surašau juos, nes prie lapelio su klausimu guli tušinukas, bet visiškai nesuprantu, kam to reikia. Viskas taip suerzina, kad pravirkstu.

Jei man teks tvarkytis vienai, turiu išmokti rašyti sau aiškesnius raštelių. Atsivertusi naują knygėlės lapą užrašau: *Floros gyvenimo taisyklės*. Pabraukiu. Stengiuosi sugalvoti bent vieną, bet kol kas į galvą ateina vienintelė mintis: nepasiduok panikai. Užrašau.

Nepasiduok panikai, nes turbūt viskas gerai, o jei ne, panikai pasidavusi vis tiek sau nepadėsi.

Perskaitau. Skamba nekvailai.

Vaikštau po kambarius viską apžiūrinėdama. Rašau vis ilgesnius raštelių ir dėlioju keisčiausiose vietose aiškindama sau, kodėl esu viena, kiek tai truks, stebėdamasi, kodėl to neprisimenu. Priklijuoju raštelių prie Džeikobo nuotraukos: *Mama ir tėtis pas Džeikobą, nes jis serga*, rašau. *Nežinau, kas jam, bet tai rimta*. Visas tėvų žinutes perrašau ant lapelių ir suklijuoju eilute ant virtuvės sienos. Turiu gerti vaistus, tėvai man parašo priminimą.

Mama rašo: Išgerk vaistus, mieloji.

Atsakau: Ar galėsime nuvažiuoti į Flambardą, kai grįšit?

Ji neatrašo.

Nusprendžiu išsiųsti žinutę Peidžei – ji turėtų būti čia, su manimi, bet jos niekur namie nėra. Tačiau kai telefone susirandu jos

numerį, pamatau krūvą žinučių. Visose parašyta, kad turiu liautis jai skambinusi, nes bučiavausi su jos vaikinu. Žiūriu į jas. Mane vėl apima baimė. Tėvai išvažiavę, Džeikobas serga, Peidžė manęs nekenčia, Dreikas Svalbarde – vadinasi, aš visai viena.

Peidžė man nebe draugė. Pajūryje bučiavausi su jos vaikinu – prisimenu. Žinau, tai tiesa. Suprantama, ji nenori manęs matyti. Vis spoksau į jos žodžius. Susipažinau su Peidže pirmąją mokyklos dieną, būdama ketverių. Abi buvome su kasytėmis.

Žiūriu į lapelį prie lovos, ant jo parašyta: *Dreikas*. Užrašiau jo vardą ir aplink apipiešiau širdutę. Susirandu juodą akmenėlį. Stoviu prie kambario lango glausdama akmenėlį prie lūpų. Prisimenu, kaip Dreikas man jį davė. Prisimenu.

Praeina pirmadienis, aš niekur neinu. Prisimenu bučinį. Šis prisiminimas bet kurią akimirką gali išgaruoti iš galvos, todėl išgyvenu jį tiek daug kartų, kad jis tampa tikresnis už namą, kuriame esu. Kai prarandu nuovoką ir nebesusigaudau, kodėl aš viena, turiu šį prisiminimą, o visa kita suprantu iš visur išdėliotų raštelių.

Džeikobas serga, rašoma juose. *Tėvai Paryžiuje su juo. JIE MANO, KAD PEIDŽĖ YRA ČIA, BET JOS ČIA NĖRA, NES JI ANT MANĖS LABAI PYKSTA. JI NEBĖRA MANO DRAUGĖ.* Ta tiesa bado akis, kur tik pažiūrėsi, griūte užgriūva mano mintis ir priveda prie ašarų. Peidžė – man nebe draugė. Negaliu išsi-duoti tėvams, nes jie nerimautų, bet jos čia nėra, – ji man nebe draugė. Aš to nusipelniau.

*